

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14179/2025
08.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца „ОТР Banka Srbija“, АД Нови Сад, чији је пуномоћник Небојша Станковић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Николић, адвокат из ..., ради исплате по тужби и ради утврђења ништавости по противтужби, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 857/24 од 16.04.2025. године, у седници одржаној 08.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 857/24 од 16.04.2025. године, у делу става првог изреке којим је потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 857/24 од 16.04.2025. године, у делу става првог изреке којим је потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину П 69/24 од 07.03.2024. године, ставом првим изреке, укинута је у целости решење о извршењу Основног суда у Параћину ИИв 161/19 од 06.08.2019. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је тужени обавезан да тужиоцу на име дуга исплати 107.501,71 динара са законском затезном каматом од 19.07.2019. године до исплате, као и 183.763,94 динара, на име обрачунате затезне камате. Ставом трећим изреке, усвојен је противтужбени захтев туженог, па је утврђено да је ништава и да не производи правно дејство меница серије ..., издата 14.01.2008. године у Параћину, што је тужилац дужан да призна и трпи. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 216.596,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом петим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка од 191.700,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Јагодини Гж 857/24 од 16.04.2025. године, ставом првим изреке, одбијене су жалбе пуномоћника странака и потврђена је првостепена пресуда у ставовима другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставу четвртом и петом изреке и предмет у укинutom делу враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену (у делу става првог изреке којим је потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке) тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Тужилац је поднео одговор на ревизију, захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји потреба новог тумачења права. Предмет тражене правне заштите је исплата новчаног потраживања по доспелим, а неизвршеним обавезама од стране туженог из уговора о кредиту, који је био обезбеђен меницом. О овом праву тужиоца, као и о истакнутом приговору застарелости потраживања, судови су одлучили уз примену материјалног права у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом као у овој правној ствари, а тиче се примене одредбе члана 371. Закона о облигационим односима (ЗОО). У побијаној другостепеној одлуци изражен је правни став да околност што је тужилац као извршни поверилац поступак за наплату потраживања из уговора о кредиту покренуо путем веродостојне исправе (менице) не води закључку да се тај поступак мора окончати применом одредаба Закона о меници, а да је меница само средство обезбеђења потраживања тужиоца као даваоца кредита у случају неиспуњења обавеза из уговора о кредиту од стране туженог. Како је основ спора дуг из уговора о кредиту, то се застарелост потраживања има ценити применом члана 371. ЗОО, што је у складу са праксом Врховног суда, због чега нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Тужени у ревизији није пружио доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка, због чега се посебна ревизија не може изјавити. Из наведеног разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. и 4. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења

тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Предлог за извршење на основу веродостојне исправе – менице (тужба) ради исплате поднета је 18.07.2019. године. Вредност предмета спора је 291.265,65 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано и новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија туженог недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић